

Хлебчето на Баба Вася

Градчето се тресеше от дъно. Два дни вече по неговото небе не престанно бръмчеха самолети. По шосета и улици съ мощно и плътно буботене профучаваха мотоцикли, камиони, танкове. Отъ голъмитъ автомобили усмихнато се кланяха войници съ каски.

Дветъ страни на улицата бѣха оградени съ дебела, жива стена. Децата крещѣха и дигаха ржце. Женитъ шумно се притискаха. Мужетъ махаха шапки отъ предната линия, или се трупяха настрана и се унасяха въ военнитъ си спомени.

Отвсѣкжде пристигаха германски войски. Тѣ нѣмаха брой, тѣ нѣмаха край. Върху тѣхъ валѣха цвѣтя и чемширь. Върху тѣхъ падаха кутийки цигари, пликчета бонбони, бѣли хлебчета, сухари и бисквити, тъкани кърпи и ризи. Къмъ тѣхъ се носѣше вискътъ:

— Хайлъ, Дойчоо! Хайлъ, хайлъ!

Съ тѣзи две думички, по-скжпи отъ всѣки подаръкъ, българитъ се мжчеха да излѣятъ всичката радостъ, която препълва сърдцата имъ. Стражитъ едвамъ удържяха това море отъ празнични хора, което можеше да залѣе улицитъ и да спрѣ всѣко движение.

Всрѣдъ женитъ накрай града, дрипавичка и сгърчена, се вълнуваше и баба Вася. Тя притискаше на гърдитъ си една топла питка, печена въ огнището, нашарена съ вилицата, съ зачервена коричка и намазана съ медецъ. Зарадъ тая питка, при всѣко приближаване на моторна кола, баба Вася се мжчеше да излѣзе напредъ, но или навалицата я отблъскваше, или стражарьтъ я залепваше на живата стена.

Стражарьтъ бѣше разбралъ желанието на старата жена и нѣкол-